

ἐνθα ἤρξατο δημοσιογραφῶν συμμετέχων τῆς συντάξεως τῆς «Ἀμαλθείας» τῆς πρώτης Σμυρναϊκῆς ἐφημερίδος.

Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν δὲ ὄλην διεθύνας μετὰ πολλῆς ἀκεραιότητος καὶ φιλελευθέρου πατριωτισμοῦ τὴν «Ἀμαλθειαν», πολλὰ τὰ δέοντα γενέσθαι σθεναρῶς ὑποδείξας καὶ ὑποστηρίξας—οὐ ἔνεκα καὶ πολλάκις κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1882, κεκμηκῶς πλέον ἐκ τῶν ρυτί-

τὸ συμπαθὲς δάκρυ, δι' οὗ ἑρράντισε τὸν τάφον τοῦ τὸ ὄμμα τῆς ὥρας Σμύρνης, ἐκπροσωπούσης ἐν τῷ πένθει τῆς τὸν δοῦλον ἑλληνισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὃν φωτίζων ἠγάλωσε τὸν βίον, ὡς λαμπάς, ὁ εὐγενὴς δημοσιογράφος.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

(Ἰδε σελ. 126).

δων, τῆς πάλης καὶ τοῦ βάρους τῶν ἐτῶν, ἀπεσύρθη ἰδιωτεύων, μετὰ δεκατέσσαρας δ' ἔκτοτε ἀκριβῶς μῆνας, τῇ 7 Ἰουλίου 1883, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν.

Ἡ κηδεα τοῦ ἐγένετο ἰδιωτικῶς ἀπηλλαγμένη ἐπισήμων τύπων—οὐδὲν παράσημον ἔφερε τὸ ἔντιμον στήθος ἐπιλέκτου χειριστοῦ τῆς γραφίδος. Ὀλίγοι μόνον στέφανοι ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐγέραιρον τὸ ἄσπilon μέτωπον τοῦ μαχητοῦ δημοσιογράφου. Ἄλλ' ἢ γλυκυτέρα καὶ ἱκανοποιητικώτερα ἐκδήλωσις πάντων ὑπῆρξε

ΟΙ ΖΟΥΛΟΥ

Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος μετέδωκεν ἡμῖν ἐσχάτως πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ζουλουλάνδῃ καταστροφῆς, ἣν ἐποίησας ὁ ἀνταγωνιστὴς τοῦ Σετιδάγιο Οὐσιμπεμποῦ, ὅστις αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐπιτεθεὶς μετὰ τῶν τρισχι-

λίαν ἀνδρῶν του κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Σετιβάγιο ἐνίκη-
σεν αὐτὸν καὶ πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν του κατέσφαξεν.

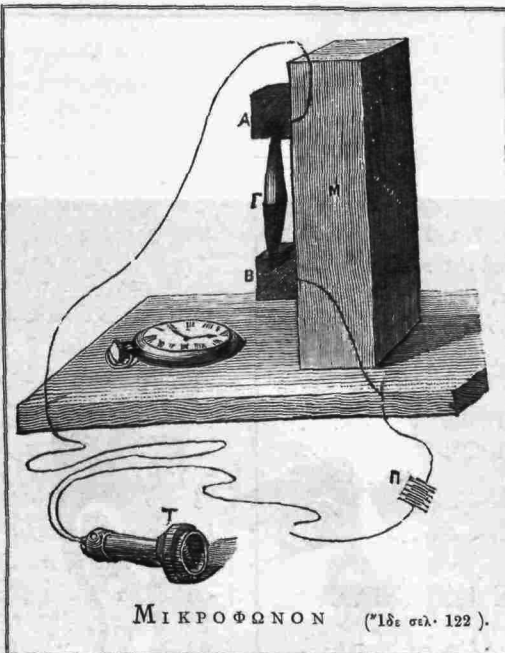
Ἡ Ζουλουάνδη, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς
τῆς Ἀφρικῆς, ἔχει ἔκτασιν 15,000 τετρ. μιλίων καὶ πλεον
τῶν 300 χιλιάδων κατοίκους, οἵτινες Ζουλοῦ ὀνομαζό-
μενοι, προσομοιάζουσι μὲν ἐν τισι τοῖς Κάφφοις,
τὸ πλεῖστον ὅμως εἰσὶν ὅλως διά-
φοροι. Ἐχοντες λίαν ἀορίστους
ιδέας περὶ θρησκείας, πιστεύοντες δ'
ὅτι Θεὸς δὲν εἶνε ὄν τι ἀγαθόν, ἄξιον
λατρείας, ἀλλὰ πνεῦμα πονηρόν, δεό-
μενον ἐξίλασθριων τελετῶν ἐκ μέρους
τῶν ἀνθρώπων, εἰσὶ πεπλασμένοι κατ'
εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ θεοῦ των αὐτοῦ,
ὁποῖον φαντάζονται αὐτόν, διότι φη-
μίζονται ὡς πονηροί, δεισιδαίμονες
καὶ προδοτικοί, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ
παύσωσι τοῦ νὰ ᾤσιν ἀνδρεῖοι. Ἡ πο-
λυγαμία εἶνε γενική, καίτοι δὲ αἱ γυ-
ναῖκες ἐνεργοῦσι τὸ πλεῖστον τῆς
ἐργασίας μέρος ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ
ἀγρῷ, ἡ θέσις αὐτῶν δὲν εἶνε τόσο
ταπεινωτική ὡς μεταξὺ τῶν Ὀττεν-
τόττων καὶ τινων ἄλλων ἀγρίων Ἀφρι-
κανῶν. Αἱ κόραι ἀγοραζόμεναι ὅπως
γίνωσι σύζυγοι παραιτοῦνται ὑπὸ τῶν
συζύγων των ἐνίοτε μετὰ ἢ ἀνευ λόγου μὴ ὑπάρχοντος
κανονικοῦ διαζυγίου. Ὁ ἀνὴρ συνήθως ἐκλέγει μίαν τῶν
συζύγων ὡς τὴν «μεγάλην γυναῖκα», ὁ δὲ πρεσβύτερος
υἱὸς τῆς γυναικὸς ταύτης γίνεται ὁ κληρονόμος τῆς
περιουσίας. Αἱ θρησκευτικαὶ δὲ τελεταὶ καὶ πανηγυρεῖς

τερος ἐπωφελοῦμενος ὅμως ἅμα τῶν ἐσωτερικῶν διχονοιῶν,
ἐποφθαλμιῶν δὲ τὴν διαδοχὴν τοῦ πατρὸς του κατεδίωξε
τοὺς ἀδελφούς του ὅτε οὗτοι συνήθροισαν ὁπαδοὺς καὶ
ἐπορεύθησαν εἰς Νατὰς ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀγγλικὴν
προστασίαν, καὶ ἐν αἵματηρᾷ μάχῃ ἐφονεύθησαν πέντε, καὶ
οὕτω τὸ στέμμα θὰ περιήρχετο εἰς αὐτὸν ἀμέσως ἐὰν

τὸ συγκροτηθὲν συμβούλιον τῶν ἀρ-
χηγῶν τῶν Ζουλοῦ δὲν ἀπεφάσιζεν,
ὅτι καίτοι ὁ Πάνδα ἦτο πολὺ καλὴ
κεφαλὴ διὰ τὸ κράτος τῶν Ζουλοῦ,
ἐχρειάζετο ὅμως χεῖρας καὶ πόδας,
καὶ ὅτι ἐν τῷ ὁ Πάνδα διέμενε βασι-
λεύς, ὁ Σετιβάγιος ἔδει νὰ εἶνε πρω-
θυπουργός. Τοῦτο ἐγένετο τῷ 1856,
κηρυχθέντος τοῦ Σετιβάγιου καὶ δια-
δόχου τοῦ θρόνου. Μετὰ τὸν θάνα-
τον δὲ τοῦ Πάνδα τῷ 1872 καὶ τῇ
συγκαταθέσει καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ
ἀκρωτηρίου σὶρ Shepstone ἐγκαθι-
δρύθη βασιλεὺς τῶν Ζουλοῦ.

Ἡ βασιλεία τοῦ Σετιβάγιο δὲν
ἐστερεῖτο καὶ περιπετειῶν. Ἀλλ' ὁ
κατὰ τὸ 1879 πόλεμος τῶν Ζουλοῦ
μετὰ τῶν Ἀγγλων, καθ' ὃν νικηθεὶς
ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Οὐλοῦνδ κατέφυγεν
ἐν Ἀμανζιεκάζ, συλληφθεὶς ἐν τῷ

δάσει Γκόμ τῇ 28 Αὐγούστου, ἐγένετο δὲ ὑποτελὴς τῇ βασι-
λίᾳ τῆς Ἀγγλίας, ἦτο τὸ προανάκρουσμα τῶν τελευ-
ταίων συμφορῶν του, αἵτινες λέγεται ὅτι δὲν ἐπεσφραγίσθη-
σαν διὰ τοῦ θανάτου του διότι τελευτᾷ εἰδήσεις ποιοῦ-
σιν ἡμῖν γνωστὸν ὅτι εὐρίσκεται κεκρυμμένος ἐν Ἰνκάνδλη.

ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ (*18ε σελ. 122).

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*18ε σελ. 123).

τῶν Ζουλοῦ παραπλήσια τῶν ἄλλων ἀγρίων φυλῶν θεω-
ροῦνται παρὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνθρώποι.

Ἡ φυλετικὴ ἱστορία τῶν Ζουλοῦ εἶνε γνωστὴ ἡμῖν
πρὸ 50 ἐτῶν, ὅτε ἐκυβέρνησα ὁ δεσποτικὸς Βασιλεὺς Σχάκα.

Ἐκτοτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Διγγάν ὁ
ἀδελφὸς αὐτοῦ Πάνδα διεδέχθη τὸν θρόνον διατηρῶν καὶ
φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Ἀλλ' ὁ Σετιβά-
γιος ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν του ἱκανώτερος καὶ ἀνδρειό-

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ (*18ε σελ. 123).

Ο Φ Φ Ε Μ Π Α Χ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων «Folies dramatiques» ὀλίγας
ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀφφεμπαχ ἐδόθη ἡ ἑκατοστὴ
παράστασις τοῦ μελοδραματίου του «La fille du tambour ma-
jore» μεθ' ἣν παρετέθη μέγα συμπόσιον. Τὸ μελοδραμάτιον
τοῦτο ἦτο τὸ ἑκατοστὸν ἔργον τοῦ Ὀφφεμπαχ.

Ἡ ἐφημερίς, παρ' ἧς ἠρύσθημεν τὴν εἰδήσιν ταύτην, προστί-
θησι. «Παρήλθον 25 ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ Ὀφφεμπαχ ἤρξατο τὸ